

МЪРЗЕЛАНЪТ ГРУЗИНСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Живеел някога един мързелив и глупавичък човек. Имот нямал, не искал и да работи. А бил здрав и силен. От този ще изпроси да пийне, от онзи — да похапне, от трети — някоя вехта дреха да се облече. Така поминувал, забравил и срам, и съвест.

Съседите му били добри, не му отказвали помощ, макар да не им харесвало, дето проси. Често пъти, като го забележели, се присмивали:

— А-а, мързеланът иде. Какво ли ще иска?

А готованът сякаш не чувал подигравките им, все просел.

На края омръзнал на всички и не само че не му помагали, но отказвали и да говорят с него.

Трудно станало на мързелана да живее, ала все не щял да работи, все гледал, където му падне, да отмъкне нещо. Тогава вече всички го намразили и съвсем се отвърнали от него. Възрастните го подигравали, а децата, щом го видели пищели и викали. Ядосаният мързелан мърморел:

— Жестоки хора! Не съжаляват бедния човек. Ще ида да помоля всевишния да ми помогне.

Тръгнал и намерил усамотено място... Прострял ръце към небето и започнал да се моли:

— Господи създателю! Нахрани клетия сиромах.

Чакал, чакал — нищо не получил. Повторил молбата си, потретил я.

— Ха-ха-ха! — разнесло се изведнъж наблизо. — Зяпни пошироко!

Обърнал се, гледа — събрали се децата от цялото село, подиграват му се, кискат се. Засрабил се мързеланът.

— Човек не може да се скрие от тези присмехулници! Ще ида по-нагоре в планината — там и до господата е по-близо, и от хората по-далеч.

Запътил се. Вървял, вървял, гледа — насреща му един вълк.

— Къде отиваш, човече?

— При господата — отговорил готованът.

— Щом е така, научи от него защо е това — все месо ям, а никак не надебелявам. Какво да ям, за да напълнея? Ще те почакам, докато се върнеш.

— Добре — отговорил мързеланът и продължил. Вървял, вървял. Гледа — един дъб.

— Хей, човече, къде отиваш? — попитал дъбът.

— При господата.

— Щом е така, научи от него защо съхне едната ми страна?

— Добре — отговорил мързеланът и продължил.

Вървял, вървял, стигнал до една река.

— Хей, човече, къде? — извикала една риба от водата.

— При господата.

— Щом е така, научи от него защо лявото ми око ослепява?

— Добре — отговорил мързеланът и продължил.

Отишъл на планината, изкачил се на самия връх, гледа — един елен.

— Хей, човече, защо си се изкачил тук?

— Имам една малка работа при господата, затова се качих тук.

Знае се, че еленът е добро животно, и ето че той казал на мързелана:

— Това е върхът на планината, а ако искаш още по-високо, покатери се на клонестите ми рога.

Мързеланът се зарадвал. Метнал се на гърба на елена и щом се закатерил по рогата му, чул:

— Хей, жителю на земята, къде се катериш?

— При тебе, всевишни!

— Казвай какво искаш?

— Няма с какво да поминувам. Моля ти се, дай ми прехрана.

— Връщай се обратно, на пътя те чака щастието ти.

Мързеланът предал на господата молбите на вълка, дъба и рибата. Научил всичко, благодарил, сбогувал се с елена и тръгнал назад.

Върви мързеланът, земята не усеща под краката си от радост. Не върви, а лети, иска да срещне щастието си на пътя.

Притичал до реката.

— Какво, научи ли? — попитала рибата.

— В лявата ти перка е заседнал един елмаз, извади го и окото ти ще прогледне — казал мързеланът.

— Направи ми добро до края — извади елмаза — казала рибата.

Мързеланът извадил елмаза и окото на рибата прогледнало. От благодарност рибата дала елмаза на мързелана, но той презрително го запокитил във водата.

— Защо ми е? Моето щастие ме чака на пътя! — възкликнал той и поел.

— Ама че глупак! — рекла рибата и се гмурнала във водата.

Мързеланът вървял, вървял и стигнал при дъба.

— Научи ли нещо? — попитал дъбът.

— Как иначе: от тази страна, която ти съхне, е заровено имане, извади го и пак ще се раззелениш.

Дъбът го помолил да помогне. Мързеланът започнал да рови и изровил голям казан, пълен със злато и сребро. Дъбът се раззеленил и от благодарност подарил на мързелана всичко, което било в казана.

— Ще взема да мъкна такава тежест, когато щастиято ме чака на пътя! — казал той, ритнал казана и го търкулнал по сипея в пропастта.

— Какво диване! — прошумолял дъбът. — Като не ще богатство, поне за другиго да беше го оставил. Това няма да го изведе на добро!

Мързеланът дошъл при вълка.

— Какво хубаво ми носиш в отговор? — попитал вълкът.

— Яж човешко месо — ще надебелееш — отговорил мързеланът.

— Ами че ето го човека! — рекъл вълкът и пипнал мързелана.

На другия ден пастирчетата събрали в гората парцали от дрехи и ги занесли в селото. Познали ги и макар че никой не обичал мързелана, все пак нещастният му край нажалил всички. Един умен старец казал за поука на младите:

— Животът е изпитание; мързелът е позор. Животът и смъртта на мързелана са жалки и смешни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.